

Ibland är liturgin så talande och säger så mycket, att det knappast behövs någon predikan. Oljevigningsmässan är just en sådan talande liturgi, inte minst i denna tid efter det fruktansvärda attentatet här i vår stad, då vi behöver Andens helande mer än någonsin. Det första och det viktigaste är naturligtvis att vi verkligen deltar med hela vårt jag i detta heliga skeende. Att vi är på helspänn, lyssnar, tar till oss och lever med. Och då behöver vi mest av allt Andens smörjelse för att alla våra sinnesförmågor verkligen skall fungera, så att vårt innersta, vårt hjärta, tar emot allt vad Gud vill ge oss. I vår jobbiga situation kan det vara mycket svårt för oss att vara närvarande och öppna oss för det som sker i liturgin. Börjar vi med att be om Andens hjälp för att bli mottagligare för vad Gud vill säga oss, så är det alltid en god början. Märker vi då efter en stund att intresset och uppmärksamheten börjar svalna, får vi ropa igen: Kom, helige Ande.

Redan i kollektbönen sätts Andens smörjelse i centrum: ”Fader, med helig Ande smorde du din Son till Herre och Messias”. Allt börjar inom Treenigheten. Fadern låter sin Son bli människa när Anden överskuggar Jungfru Maria. I Andens kraft gör han honom till Överstepräst, till Herre och Messias. Denna prästerliga tjänst vill Jesus dela med oss: ”låt oss, som delar hans prästerliga uppdrag, bli vittnen för världen om hans helande kärlek”. Som präster är vi vittnen om att Jesus har kommit för att hela världen genom sin kärlek. Därför måste vi som präster först låta oss helas, helgas av hans kärlek. Vi är inbjudna att leva i en ständig kärleksrelation med honom, så att vi mer och mer blir honom lika. Bönen efter kommunionen sammanfattar detta budskap väldigt tydligt: ”låt föreningen med Kristus göra hela vårt liv till en doft av honom din Smorde”. Allt i oss måste utandas en Kristus-doft. Andens smörjelse får inte torka ut. Kristus-doften får inte förflyktigas. Det är det farligaste som kan hända oss. Därför är Oljevigningsmässan så viktig för oss präster. Vi påminns så konkret om vår kallelse, om hur mycket Gud har gett oss och hur mycket han förväntar sig av oss.

Läsningarna understryker detta stora uppdrag som vi präster får del av och som vi får dela med Herren själv: ”att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka”. Herrens Ande är över oss, när vi får vittna om det glada budskapet. Därför behöver vi alltid Andens hjälp att först själva ta emot evangeliet och låta oss förvandlas av det. Bara så kan vi bli ett trovärdigt vittne om den levande Herren. Ordet måste få liv och befrukta oss inifrån, så att det är vår stora glädje att få dela med oss av denna glädje till dem som vi möter och talar med. Då blir det som i synagogan i Nasaret där Jesus talade till folket och sade: ”Idag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som hör mig” (Luk 4:21). Jesus använder oss för att låta Ordet

tränga in i människors inre och hela dem; ”ge dem glädjens olja i stället för sorgdräkt, lovsång i stället för modlöshet” (Jes 61:3).

Ja är språkets och trons viktigaste ord. Amen, *fiat*. Det kan också vara det svåraste av alla ord att säga. När vi präster förnyar våra löften är det inte bara rutin att säga ja utan ny början, djupare omvändelse och överlåtelse: ”vill ni dag för dag förenas med Herren Jesus och alltmer likna honom, göra avkall på egna önskningar”. Det är stora saker vi lovar och utan Andens smörjelse och kraft skulle väl ingen våga säga ja. Återigen denna totala inriktning på att ”följa Kristus efter, han som är Kyrkans huvud och herde, han som inte sökte sitt eget utan endast andras bästa”. Till sist vädjar man till det heliga gudsfolket: ”be för era präster, att Herren utgjuter sin rikaste nåd över dem”. Också jag som biskop vädjar om bönehjälp för att vara trogen mitt apostoliska uppdrag. Gudsfolket är ett prästerligt folk, vars förbön och stöd vi ämbetsbärare är helt beroende av. Vi är till för deras skull, för deras helande och helgelse. Utan deras hjälp och tillgivenhet klarar vi oss inte.

När offergåvorna bärs fram, får vi också bära fram oss själva som ett levande offer i gemenskap med honom som offrade sig på korset för världens frälsning. ”Herre, rena oss i detta offer från varje rest av den gamla människan, så att vi helt och odelat lever det nya livet i Kristus”. I mässans liturgi lär vi oss varje gång på nytt att överlåta oss helt åt Gud, att släppa taget om oss själva och allt som är vårt. Det nya livet kan ständigt bli förnyat i oss, när vi låter oss själva bäras fram som en levande offergåva.

I prefationen ser vi hur det allmänna prästadömet och det vigda ämbetet hör intimt ihop: ”Ty Kristus Jesus kröner sitt utvalda folk till konungar och präster åt din härlighet, och därutöver utväljer han människor bland sina bröder att genom handpåläggning och bön bli dina gåvors tjänare och förvaltare av hans heliga ämbete”. Också i prefationen återkommer det vi redan har hört om prästerna som en ständigt upprepad refräng: ”de skall inte tveka att ge sitt liv för dig och sina bröder och i orubblig tro och kärlek från dag till dag bli Kristus alltmer lika”.

När sedan de olika oljorna välsignas blir liturgin så intensiv, att det är stört omöjligt att inte lyssna och ta till sig det som uttrycks i de heliga handlingarna. Ju mer åskådlig liturgin blir, desto mer kan den tala till det djupaste inom oss, där vi alla törstar efter det levande vattnet och efter Andens smörjelse. Låt oss därför alla be för varandra, så att vi blir mer och mer öppna för vad Gud vill göra med oss, så att vi gemensamt kan vittna om att Herren lever och verkar i Andens kraft i sin Kyrka här och nu i Stockholm. I denna svåra tid behöver vi Andens helande smörjelse mer än någonsin, så att Jesus och hans evangelium ger oss hopp.